

sbawæga, piisföpi wögi, „mõega mehed“ ja Riija linna fodenifud olid nüüd ühes kous. Litwa rahva tulemist eptamas. Nende sõa pealik oli Konrat Reindorp, üks suure mõisniku sou mees Saksa maalt, kelle fätte piiskop Albert, kui tema ise Riija linna elama läinud, Üksküla lossi oli annud. Sellepärast nimetati seda nüüd Üksküla herraaks, ja tema sugu selts on praegu veel kuulus ja rikkas mõisnikude sugu meie Maal. Kui nüüd kuulda oli, et Litwa rahwas jo tagasi tulemas ja et nemad Gestlaesed ärawöitanud, saatsid salajaid kuulajaid, mis teed nemad tahtsid tagasi tulla. Kubefalus. Kube elu, paikal, olid võõmaial ja seäl said kuulajad teadust, kust nemad tahtsid läbi minna. Ühe metsa ja mäe varjul tee õres ootasid Semgallia ja Saksa rahwas neid. Talwene aeg oli, lumi sügav, sellepärast ei käinud Litwa mehed mite koneuti waid järestiku. Esimesed said wärskle jälgedest lume peäl aru, et üks wägi ligidal, jääwad seisma, senni kui teised ligemale joudsid ja seäfsid ennast, tulba wiisi seisates lahingele. Semgallid juurt hulka nähes, said araks, ja tahtsid salaja taganeda, aga Sakslaesed põlgasid selle nõu, seda häbiks arvates. Palusid pealikut, et kui Semgallid mite ei tahaks, et nemad üksi Litwa rahva wäe waštus wissid hakada, seest et se ei ole Sassa mehe mood mite, waenlaje eest taganeda, waid enne maste wiimse meheni lahingis surma leida. Se oli ka Konradi mõte. Jäma karmata hakasid paar sada Sakslaesed paari tuhat Litwa rahva waštus sõdima.

Kontat ise ja tema hobune nissamutit olid üksna üleültse vaudruidis, suur hulk tema seltsimeestest fa (kuidas sel neal pruuf oli, kus üksi mõega, oda ja ammuga sai sõas sõditud ja tule riistad veel olid teadmata). Kui Litwa rahwas näggi, et se pisukene hulk hilgawa rauaga laetud mehi ni karmata nende peale tunggis ja neid hakasid tapma, tuli suur hirm nende peale (sest nemad ei olnud enne niisugusi mehi veel mite näinud) ja hakasid laiale joostma. Müüd tulid fa Westart oma rahwaga nende peale ja sai peagu föik Litwa rahva juur wägi maha löödud, nenda fa suur hulk Gestlaesed, seda nemad olid kasa toonud. Suur hulk wara, pealegi hobusid ja veiksed, mis nemad Gesti maalt riisunud, riided, sõdariistad, föik jääwad ärawöiti jate fätte.

Wene-maa. Maatja-maa homiku poolne naaber, ei olnud sel ael veel mite üks suur rüük nagu meie ael, waid seäl oli fa palju pisikesi riiki, kelle valitsjad suuremate riigide üle „suurwürstideks“ wähemate üle würstideks nimetati. Nende seast oolid Polotsku ja Pihkwa suurwürstdid Maatja-ma piire peäl. Polotsku suurwürst nimega Wladimir tuli oma wäega Üksküla lossi alla sõdimas, aga kui jo mõni Venelaene seäl surma walu oli tunda saanud, ja nemad rahwa käest raha ja loomi olid wõtnud, läksid nemad jäalle focu poole. Pärast seda saatsid Loore-dlaesed käsud Polotsku ja Litwa rahva juure ja tahtsid sõbruse seadust teha, et üheslõus tahtsid Sassa suutumaks arakautada. Aga fa piisföp Al-